

Arrest

nr. 340 874 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026 .

Gezien de pleitnota van 22 januari 2026 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 januari 2025 wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ Bilzen/Hoeselt/Riemst op 23.01.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1): naam: S.
voornaam: D.
geboortedatum: 05.01.1997
geboorteplaats: C. B.
nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, alias: S., D. °05.01.1997 Italië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Bilzen/Hoeselt/Riemst op 23.01.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van gebruik van vervalste stukken.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 10.01.2025 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de stad Bilzen-Hoeselt als werkzoekende. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaanse identiteitskaart neer te leggen (nummer *, afgeleverd op 14.03.2017 en geldig tot 05.01.2027).

Na controle van de voorgelegde Italiaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 03.12.2024 met referentie RR-2024-002314/AZ-2024-002880) en het om een vervalsing gaat.

Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 23.01.2025 besliste de DVZ dat betrokkene aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem op deze datum betekend.

Betrokkene verklaart sinds 2020 in België te zijn om te werken en zijn ouders te helpen. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België, wiens naam hij opgeeft. De vriendin van betrokkene blijkt de Belgische nationaliteit te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het

herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn vriendin sinds begin januari 2025 samen wonen op hetzelfde adres. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)).

Betrokkene verklaart verder dat hij samen met zijn vriendin een kind verwacht. We wijzen er hier op dat noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat betrokkene daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeboren kind aangetoond wordt. Bovendien duidt de rechtspraak van het EHRM duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeboren kind.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privéén gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 10.01.2025 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de stad Bilzen-Hoeselt als werkzoekende. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaanse identiteitskaart neer te leggen (nummer CA64285LA, afgeleverd op 14.03.2017 en geldig tot 05.01.2027).

Na controle van de voorgelegde Italiaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 03.12.2024 met referentie RR-2024-002314/AZ-2024-002880) en het om een vervalsing gaat.

Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 23.01.2025 besliste de DVZ dat betrokkene aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem op deze datum betekend.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Bilzen/Hoeselt/Riemst op 23.01.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van gebruik van vervalste stukken.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Europese identiteit. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 10.01.2025 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de stad Bilzen-Hoeselt als werkzoekende. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaanse identiteitskaart neer te leggen (nummer CA64285LA, afgeleverd op 14.03.2017 en geldig tot 05.01.2027).

Na controle van de voorgelegde Italiaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 03.12.2024 met referentie RR-2024-002314/AZ-2024-002880) en het om een vervalsing gaat.

Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 23.01.2025 besliste de DVZ dat betrokkene aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem op deze datum betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar niets heeft. We stellen vast dat betrokkene met zijn uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[..]"

1.2. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van vier jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de PZ Bilzen/Hoeselt/Riemst op 23.01.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer (1):

naam: S.

voornaam: D.

geboortedatum: 05.01.1997

geboorteplaats: C. B.

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, alias: S., D. °05.01.1997 Italië

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.(1)

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.01.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 4 jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*
- de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Italiaans identiteitsdocument om een aanvraag 'verklaring van inschrijving als EU-onderdaan' in te dienen en op die manier een verblijfskaart te bemachtigen. Echter, volgens het verslag RR-2024-002314/AZ-2024-002880 van de federale gerechtelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden) blijkt dat het Italiaans identiteitsdocument ongeldig is. Op 23.01.2025 besliste de DVZ dat betrokkenes aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem dezelfde dag betekend.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart sinds 2020 in België te zijn om te werken en zijn ouders te helpen. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België, wiens naam hij opgeeft. De vriendin van betrokkene blijkt de Belgische nationaliteit te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn vriendin sinds begin januari 2025 samen wonen op hetzelfde adres. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)).

Betrokkene verklaart verder dat hij samen met zijn vriendin een kind verwacht. We wijzen er hier op dat noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat betrokkene daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeboren kind aangetoond wordt. Bovendien duidt de rechtspraak van het EHRM duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeboren kind.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privéén gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Rechtspleging

Verzoeker diende tijdig een synthesememorie in.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Ontvankelijkheid

3.1.1. De verwerende partij werpt in haar pleitnota de volgende exceptie op met betrekking tot de eerste bestreden beslissing:

“Geen belang wat betreft eerste beslissing – gerepatrieerd naar Senegal

Op 24/6/2025 is verzoeker gerepatrieerd naar Senegal, de eerste bestreden beslissing is dan ook uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemd artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het beroep is onontvankelijk.”

3.1.2. Luidens de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoeker geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek.

In de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wordt gesteld:

“De beslissing tot verwijdering van 23.01.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod”

en

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”

De verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zelfs al is hij uitgevoerd, vormt dus de grond op basis waarvan het inreisverbod werd opgelegd en er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Derhalve heeft verzoeker nog steeds een belang bij zijn beroep tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.3. De exceptie kan niet worden bijgetreden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker beperkt zich in zijn synthesesmemorie tot het middel dat is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM en zet het uiteen als volgt:

“In eerste aanleg wordt door de verwerende partij gesteld dat er geen sprake is van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeboren kind, en dat er derhalve geen schending is van artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet. De handhaving van de bestreden beslissing zou onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven. De Belgische Staat dient ook nog verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

Aan de hand van de ‘fair balance-toets’, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance-toets’ is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance-toets' houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance-toets' blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkramer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie.

Meer in detail is zijn vriendin S. J. reeds bevallen van hun eerste kindje op 20 maart 2025. Zij heeft nu meer dan ooit de steun nodig van haar vriend. Men kan van haar niet verwachten dat ze het eerste levensjaar van hun kindje alleen door zou moeten brengen, zonder de steun van haar vriend en de vader van haar kindje. Dit zou werkelijk de verbeelding tarten.

Tevens dient er verwezen te worden naar artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag dat als volgt stelt:

"Art. 3 Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

De staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

De staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Men kan onmogelijk verzoeker terug naar Senegal sturen, terwijl zijn dochtertje pasgeboren is. Zowel zijn vriendin, alsook zijn dochtertje hebben hem zéér hard nodig nu, en zullen hem zéér hard nodig hebben.

Voorts heeft verzoeker een DNA-onderzoek gedaan met zijn pasgeboren dochtertje om te bewijzen dat hij haar vader is. Uit het onderzoek blijkt dat er met 100% zekerheid vastgesteld kan worden dat hij daadwerkelijk de vader is van de pasgeborene. De feitelijke vaderschapsband is aldus bewezen.

Bovendien heeft de verzoeker verzocht om de wettelijke vaderschap vast te stellen door middel van erkenning. Echter wil de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker onder geen enkel beding uit het gesloten centrum vrijlaten teneinde de erkenning te gaan doen op de gemeente. Vandaar dat er een notaris is aangesteld om een notariële akte van erkenning van het kind op te maken. Momenteel is de notariële akte in voorbereiding."

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn synthesememorie een aantal documenten voegt waaruit kan worden afgeleid dat hij de vader is van het op 20 maart 2025 geboren kind van mevrouw S.J. die de Belgische nationaliteit heeft. Zowel de geboorte als de documenten die de bloedverwantschap vaststellen dateren echter van na het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kon de verwerende partij er geen rekening houden mee houden. De Raad is in het kader van de annulatieprocedure gehouden tot een ex tunc-beoordeling en moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met nieuwe elementen.

Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker een theoretisch betoog voert inzake de schending van artikel 8 van het EVRM maar dat hij niet aantoonde dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft gedaan in het licht van de haar op dat ogenblik gekende elementen en die onmiskenbaar blijkt uit de

motieven van de bestreden beslissingen, in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM, temeer nu de bescherming onder deze bepaling niet absoluut is.

4.3. Het enig middel kan alleen al om deze redenen niet worden aangenomen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS